Akbaba

Amerikada Başkan seçimini
Kennedy kazandı - Gazeteler -
Eisenhower — **Haydi, biraz da sen taşı !.**

Büyük Senesonu Çekilişinde
kazanmak için...
tasarruflarınızı
İş Bankasında
toplayınız!

1 TALİHLİYE
6 daireli
APARTMANIN
TAMAMI

1 TALİHLİYE
3 daireli
APARTMANIN
TAMAMI

26 TALİHLİYE
26
APARTMAN
DAİRESİ

4 ADET
100.000
LİRA

15 ADET
5.000
LİRA

4 ADET
50.000
LİRA

75 ADET
1.000
LİRA

650 ADET
500 LİRA

1750 ADET
100 LİRA

7000 ADET
50 LİRA

9526 TALİHLİYE
3 MİLYON

Çekiliş tarihi:
30 Aralık

her 200 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 666

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

EVET PAŞAM!

TAM dört ay olmuş, yine Akbaba'da, yine bu sayfada, yine ben, yine bu başlığa benzer bir başlık altında bir yazı yazmıştım. O başlığın da ikinci kelimesi «Paşam» dı. Değişiklik yalnız birinci kelimesindedir: O «Hayır» dı, bu «Evet»!

İki kelime... İki kelimecik... Ama ne birbirine yüz çevirmiş, ne birbirine dargın, ne birbirinden uzak iki kelime... Biri Mersine gidiyor, öbürü tersine!

O paşa, İsmet Paşaydı. Bu paşa?. Bu da İsmet Paşa!

Belki unutmamışsınızdır, sayın İnönü, gazetelerde çıkan bir demecinde: «Seçimlerin bir an önce yapılmasında sayısız faydalar vardır» demişti.

İşte ben, üst perdeden buna «Hayır Paşam» demiştim!

Bu «hayır» ı derken, daha 27 Mayısın üstünden bir ay bile geçmemişti. O ihtilâl sabahının pencerelerden taşan sevinci içindeydik. Radyoların güven dolu tok sesi, erkek sesi kulaklarımızdaydı. Bu ses:

— «Hukuk devletini yeniden kurmak için Türk milleti adına harekete geçtiğini» söylüyordu.

Bu ses:

— «Bir karşılık beklemeden» çalışacağına söz veriyordu.

Bu ses:

— «Ahlâk, adalet, insan hakları prensiplerinden» ayrılmıyacağını haykırıyordu.

Bu ses:

— «Demokratik cumhuriyeti yeni Anayasaya göre düzenlemek, iktidarı yeni Meclise devretmek ülküsünden ayrılmıyacağına» andiçiyordu.

İşte ben, bu sesin güveni içinde «Hayır Paşam» demiştim. Ama bu «hayır» ın altında hemen şu satırlar diziliydi:

«Seçimlere ivedilikle gidilmesinde değil, gidilmemesinde sayısız faydalar vardır. Bir tanesini ele alalım: Yassıada suçlularını... Bunları, seçimlerin getireceği bir parti idaresinde yargılamak mı millî menfaatimize uygundur, yoksa eski ödevlerine dünkü rütbeleriyle dönmeğe söz vermiş bugünkü idealistler idaresinde mi?...»

Bu sorudan sonra, İnönü'nün bayrak adı önünde nasıl titizleştiğimi şu satırlar gösteriyor:

«Yargı başladığı gün, sayın İnönüyü Çankaya köşkünde değil, dinleyiciler arasında görmek isteriz. Yoksa, Uşak'ta başından akan mübarek kan, o pis kanlarla kirlenir!»

Hakkım vardı elbet: O büyük, o güzel, o göğüs dolusu yeminlere inanacaktım.

Hakkım vardı elbet: Yassıada cezalarını, yarın memleket kaderini eline alacak bir iktidarın onaylamasını istemiyecektim.

Ama kim derdi ki bu güzel yüzlü, bu sıcak, bu yumuşak zafer, üç ay sonra, sert, acı bir içki gibi o altın gençlerin başına vuracak?

Menderes'in: «Kara cübbeliler!» diye yumruk salladığı Üniversitede 147 meşalenin birden, o yeminleri soğumamış dudaklarla bir üfleniş te söndürüleceği kimin aklından —ne aklı?— kimin hayalinden geçerdi?

Kimin mi?... İşte İnönü'nün!

Demek ki, masa başında plâtonik hayaller kurmakla politika olmazmış... Ona, Garp cephesinden Lozan cephesine, serbest fırka cephesine, Vatan Cephesine, Uşak cephesine, Topkapı cephesine kadar cephe cephe döğüşmüş yaman bir tecrübe lâzımmış...

Odamda paylanmış bir çocuk sesi, ağlamaklı bir ses duydum:

— Bir daha yapmam paşam, diyordu!

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ!..

ANKARA mektupları — NİMET ARZIK

Demiştim ya...

«Hımmm!... demiştim ya« diyebilmek kadar büyük keyf yok dünyada... O kadar büyük keyf ki kimse kendini bundan mahrum etmeyi düşnmüyor... Ben de!...

Hımmm... demiştim ya geçen mektuplarımın birinde:

«Bir sabah uyandık ki, iktidar iktidar dışı edilmiş...

«Bir sabah uyandık ki, 10 bakan bakanlık dışı edilmiş...»

«Bir sabah uyandık ki, ...»

Bu noktaların yerini, şimdi isabetle doldurabilirsiniz sevgili okuyucularım. Demiştim ya!...

Hikâyeye düşmektense...

Başkentte son zamanlarda en sükseli hikâye şuydu: (Doğum mıntakasını bilemem... İstanbul mu? Anadolu mu? Başkentin kendisi mi?...)

Bir uçak havadadır. Altimetresi bozulur. Pilot makiniste bakar, makinist pilota bakar. Yolculara başvurmağa karar verirler. Makinist yolcu kabinine dalar:

— «Altimetre bozuldu» der, aranızda tâmir edebilecek kimse var mı?...»

Çok ciddî bir zat parmak kaldırır:

— «Ben!...» ve tamir eder!...

Az giderler, uz giderler, bu sefer motörlerden biri bozulur. Yine makinist yolcu kabinine dalar:

— «Motör bozuldu... Aranızda tâmir edebilecek kimse var mı?» diye sorar.

Ayni ciddî zat, ayni ciddiyetle:

— «Ben» der, ve motörü tâmir eder.

Derken efendim, insan hali bu, uçakta bir kadın sancılanır. Gene makinist yolculara başvurur:

— «Doğum yaptırabilecek biri var mı?» diye...

Gene ayni zat parmak kaldırır:

— «Ben» der.

Makinist, yolcunun kulağına eğilir:

— «Nasıl olacak?...»

Yolcu, makinistin kulağına yaklaşır:

«— Bir kanun çıkartırız olur biter!» diye cevap verir.

Bu yolcunun... Bu yolcunun... Kim olabileceğini ferasatinize bırakıyorum...

Bu hikâyenin yüzbirinci defa anlatıldığı bir mecliste o gün biri demiş ki:

— «Hiç bir şey dünyada, hikâyeye düşmemeli... Hikâyeye düşünce hapı yutar her şey...»

Bir değil dört muhtarlık

İnönü'nün «muhtar üniversite, muhtar üniversite» diye dövündüğü günlerde, Kars'ta, babacan, nüfuzlu bir ağa varmış...

Ağa: «Muhtar üniversite... muhtar üniversite...» lâkırdısını işitir, muhtara takılır, üniversiteyi ıska geçer, alnını kırıştırır, çenesini sıvazlar, bir mâna çıkaramazmış...

Bir gün soluğu C. H. P. nin merkezinde alıvermiş:

— «Öldüm bittim» demiş, «bu muhtar lâkırdısından... Bir muhtarlık için koskoca İsmet Paşanın gücünü bu kadar üzsünler!... Gelsin buraya, bir değil ona dört muhtarlık verdirelim...»

Bilmem neden sevgili okuyucularım, bir hafta ayrılıktan sonra, sizlerle bu hikâyeyle merhabalaşmak geldi gönlümden...

Belki hoşuma gitti de ondan... Belki şuur altımda, bilmem neyle bilmem ne kancalandı da ondan... Şuur altındaki «kancalanmalar» mühim...

Muhkemi zorlama

Zaman, insanların tepkilerinin rengini, yönünü, şiddetini değiştiriyor...

Başkentin aydın çevresi, profesörler meselesinde, püsküreceği ateşi püskürdü, savuracağı dumanı savurdu ve rahatladı... Şimdi efendim tenkid altındaki nokta: Profesörlerin kapı dışı edilme şekli... Yani olayın özü değil, şekli... Çok ünlü bir avukat bana şunları söyledi:

— «Adî bir hırsızlık vak'asında bile... Biliyorsunuz ki bir muhkemi zorlama meselesi vardır... (Bilmiyordum... Bilmediğimi de alıklaşmış ifademden anlamış olacak ki izahat vermek lüzumunu duydu...) Meselâ, bir kapıyı kırıp çalmak başkadır, ortalarda sürünen metâı çalmak başka... Kapıyı kırmak... muhkemi zorlamak olduğunu hâkim de bilir, avukat ta bilir. Bilir amma, hem uyanacak antipatiyi önlemek, hem de adaletin dört başı mâmur olduğu kanaatini sağlamlaştırmak için bir bilirkişi heyeti toplarsın... Onlara parmak ucuyla şöyleee bir istikamet verirsin... İstediğini söyletirsin... Kararını onların raporuna göre verirsin... Sonra oturup cıgaranı tellendirirsin»...

(M. B. K. sine âcizâne aktarıyoruz...)

1) Bir bilirkişi heyeti toplıyacaksınız...

2) «İstikamet şu» diyeceksiniz... Şöyle bir parmak ucuyla...

3) Aleniyete dökebildikleri dayanaklarla onlar bir rapor düzecekler harıl harıl...

4) Ortaya çıkacaksınız ve dünyanın en hüzünlü ifadesiyle (ayna karşısında provasını yapmalı...) «Kurul (artık hangi kurul bahis konusuysa...) kararı kendi verdi... İç bünyesinde bir silme süpürme ameliyesine lüzum gördü. Biz hiç-

Bir tanık düşükler için «eşkıya» dedi..

Eşkiya — Dâvacıyım reis bey, bu hakareti kabul etmem!

bir kurulun iç bünyesine sokulamayız» buyuracaksınız.

5) Sigaranızı tellendireceksiniz... (Zaten bu kısa ömürde en mühimi bu...)

Fransızlar «A bon entendeur salut» derler... Bunu nasıl tercüme edelim bilemiyoruz. Bir okuyucum bana fikir versin!...

İşte bu meselede şimdilik aydın çevre bu uğrağa ulaştı... Yarınki gelişme hakkında fikir yürütemem. İnsanoğlu çok değişken ve esintili yaratık!...

Âhenkli kadın sesi

Bu gün Turan Feyzioğlu'nun evine telefon ettim.

Artık şuna karar verdim. Akbaba okuyucularına günün meseleleri hakkında, «ilk ağızdan» haberler vermek, ve günün «sivrilmişlerini» yakından tanıtmak için kapı kapı dolaşacağım.

«Akademik» Turan Feyzioğlu'nu evinde bulamadım. Nasıl olsa bugün yarın bulurum... Sabah karanlıklarında fırlayı fırlayıveriyormuş.. «Akşam dokuzdan sonra arayın» dedi nazlı ve nâzik bir ses...

Sevgili okuyucularım, âdetâ, sesin nazlılığı ve nezaketi yüzünden, Kurucu Meclis kurucusunu bulamadığıma sevindim... İnsan çünkü bu gazetecilikte öyle olmıyacaklarla karşılaşıyor ki... Her nedense, telefona çıkan hanımların çoğunun (avukat hanımı olsun, doktor hanımı olsun, politikacı hanımı olsun) hanım sesine karşı allerjileri var... Bu allerji eski iktidar zamanında daha fazlaydı... Hemcinslerinin sesini alır almaz «muhalifleşiyorlar»... ve ahret sualleri soruyorlar:

— «Kocamı ne yapacaksınız?...»

Ne yapılır ki?...

— «Niye ille yalnız görmek istiyorsunuz?...»

Vallahi söylediklerim şaka değil!.

Neyse bu Akbaba okuyucuları için gezimde çok hoş hâdiselere toslıyacağıma eminim. Onları da ballandıra ballandıra anlatırım size...

Şark, ah şark!

—« Aman ne fevkalâde...»

— «Nefis...»

— «Enfes...»

Ben de Beethowen'in bilmem kaçıncı senfonisinden, yahut, yazarına Nobel mükâfatını kazandıran bir eserden bahsedildiğini sanmıştım. Meğerse... bahis konusu olan bir «tamimcik» miş... Şimdi bildiğiniz gibi partilerin faaliyeti sıfır numara kısıntıda... Partililer «gevezelik» toplantısı bile yapamıyorlar şimdi... İşte tamimcik hangi ahvalde bir araya gelebileceklerine dair bir tamimcikmiş... Meselâ parti binasının kiraya verilebilmesi için (hiç küçümsenecek nokta değil bu ha... Parti binasının kiraya verilmesi...) toplantı yapılabilirmiş!...

— «Enfes...»

— «Nefis...» olan işte bu!...

Bir zamanlar birinci sınıf hariciyelilerimizi şöyle methederlerdi:

—«Bir nota yazıyor, ki... Bir nota yazıyor ki...»

Ben içimin içinden tuhaflaşırdım:

— Kapıcıya söyle, bizim apartımanın önünü elektrik süpürgesile temizlesin!

«Tabii ki nota yazmasını bilecek... Diplomat bu... Kaz yolmasını bilse, o zaman şaşmaya değer birşey olurdu» diye düşünürdüm...

Bazen çok zavallıyız vallahi, billâhi... Hariciyelinin nota yazmasını bilmesine bayram düğün etmek...

Çirkinsin...

Biraz da kendimden bahsedeceğim. Başıma gelenler hem bir zihniyeti aydınlatıyor, hem bir kompleksi meydana çıkarıyor, hem eğlenceli..

Yeni Sabah'taki «Sakıtların İç Yüzü» tefrikam sona erdi... Bu tefrika yüzünden başıma pişmiş tavuğun başına gelenler en nihayet mahdut... Ben gelenleri sıralasam... En eğlenceli safha anonim mektuplar.. Beylerden gelenler, hanımlardan gelenler imzasız dahi olsa belli...

Beylerden gelenler, Freud'un ağzının suyunu akıtacak kadar psikanalize müsait. Ben hep bu Freud'e şaşar dururum: Avusturya gibi küt küt bir memlekette cinsiyet üzerine nasıl o enine, derinine etütleri yapabilmiş diye... Freud bizde olsaydı, yapacağı etütlere on ömrü yetmezdi... İşte bu anonim mektuplar da o cins etütlere çok elverişli...

Hanımlardan gelenler... Hımmm...

Hemen hemen hepsi: «Çirkinsin» diye başlıyor veya bitiyor... «Çirkinsin...» bunu bir kadını bir kadına ağız ve gayz dolusu söyliyebilmesi veya yazabilmesi çok ferahlatıcı bir his olmalı... «Çirkinsin...» Müteessir olmağa çalışıyorum, olamıyorum... Onu da kabullenelim amma, iddia edilen çirkinliğin, «Sâkıtların» — Aman bu «sâkıt» da ne çirkin kelime «sakatat» gibi bir şey. Evet «Sâkıtların iç yüzü» adlı yazıyla ne ilgisi var?... Köprüyü ben kuramadım... Siz kuruyor musunuz sevgili okuyucularım?...

Şimdilik hoşça kalın...

Nimet ARZIK

Balıkçılara kredi açılacak... (Gazeteler)

Beyamca

aziz nesinden BİR HİKÂYE

SAYIN bayanlar, çok sayın genç bayanlar, pek çok sayın güzel bayanlar! Yüksek müsaadeniz olursa, sizlere söyliyecek bir-iki sözüm var. Şu kaba saba erkeklerle konuşurken biraz, hani birazcik dikkatli olunuz. İki dişi dudak arasından çıkacak bir tek söz, erkeğin en kabasını, yıldırım çarpmış meşe gibi yere yıkabilir.

İşte alın bizim Haşep Haşmet'i. Çoğunuz, «Haşep» in ne olduğunu bilmezsiniz. Haşep'in Türkçesi, tahta, odun demektir. Biz de ona kabalık olur diye Haşmet demezdik de, Haşep Haşmet derdik. Haşep Haşmet, ağıza daha uyumlu, kulağa daha ince geliyor.

Bizim sınıfta en genç kalan odur. Bizler, on yaş büyük gösteririz. O, olduğundan on yaş küçük gösterir. Şöyle bir bakan otuz beşinde var yok der... Oysa elliye geldi dayandı. Eğilmeden geçtiği kapı pek azdır. Kapıların üstüne başını o kadar çok vurmuş ki, artık içine korku olmuş, her adımında sanki çarpacakmış gibi başını bir eğer, bir kaldırır. Bu yüzden onun bir sanı da Sallabaş Haşmet'dir. Deve boynu gibi, başını eğe kaldıra yürür.

Kapı kanadı gibi sırtı vardır. İri yarı... Dış görünüşü gibi, içi de öyle kaba saba...

Geçenlerde, Karaköy'de vapur iskelesinde vapur bekliyorum. Memurların, çıkan yolculardan bilet topladıkları yerde Haşep Haşmet'i gördüm. Demir parmaklıklara iki eliyle dayanmış, beli bükük, öylece duruyor. Yoksa benzettim mi diye sokulup iyice baktım; evet, Haşmet... Surat sapsarı, avurtlar çökmüş.

— Haşmet!

İnledi. Belki de bir kalp krizi geçiriyordu. Koluna girdim. Bir taksiye bindik. Yazıhaneye geldik. Basamakları dura dinlene, ellerini dizlerine dayayarak çıkıyordu.

Karşılıklı oturduk.

— Kahve içersin, değil mi?

— Ihlamur...

Kesik kesik öksürüyordu. Altmışını aşkın bir ihtiyar sanılırdı.

— Neyin var, ne oldu Haşmet?

— Sorma. Artık geçti. Artık bitti. İhtiyarladık..

Yapma bir gülümseyişle:

— Ne zaman? diye sordum.

— Şimdi, şimdi... Vapurda. Birdenbire ihtiyarladım.

Yavaş yavaş, öksürükleri ile sözü nü kese kese anlatmağa başladı:

— Keyifli bir günümdü. Ben sonbaharı çok severim. Sabahleyin geç uyandım. Yatak keyfine bayılırım. Çoktanberi böylesine dinlenmemiştim. Yatağın içinde gerine gerine gazeteleri okudum. Sonra banyoya girdim. Ilık suda iyice yattım. Sonra kahvaltımı edip sokağa çıktım. Havaya sanki altın tozu serpilmiş. Üstüme bir delikanlılık geldi. Ellerimi cebime soktum. Islık çalarak yürüyorum. Ayva çürüğü rengine dönmüş çınar yaprakları, tek tük, dallarından kopup titrek titrek uçarak asfalta düşüyorlar. Aman nasıl güzel bir gün, ne keyifli... Anlatamam. İşte bu keyifle vapura bindim. Arkada, lüks güvertede oturuyorum. Tam karşımda iki kız var. Ama ne kızlar... Seslerini, gülüşlerini duyuyorum. Biri açık kumral toz pembe bir teni var. Canlı, diri üstüne, öbürünün yapıncak çillisi kızlar. Öyle canlı ki, uçuşan kahkahalarını top gibi havada tutabilirsin. Çilli olanının burnunun ucu kalkık, öbürününki çekme burun kanatları konuşurken kelebek kanatları gibi oynuyor.

Zaten sabahtan keyfim başladı. Bir de bu kızların karşısına oturunca, on sekiz yaşında oldum. Işıl ışıl bir dünya... Çevremde oturanlara bakıyorum. Birçok delikanlı var. Yaşları yirmi otuz arası. Ama neye yarar, hepsi de yorgun, bitkin... Benden çok yaşlı görünüyorlar. İçimden «Ben böyle delikanlıları cebimden çıkarırım» diyorum. Gözüm kızlarda... Kumralının diz kapakları... Gözümü bir türlü ayıramıyorum. Kanım kaynıyor yahu!

Derken çilli olanı çantasından bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına soktu, bir sigara da arkadaşına verdi. Kibrit arandı çantasında, yok. Arkadaşı arandı. Onda da yok...

Hemen çakmağı uzatsak mı?... Belki bir konuşma fırsatı olur! Hadi... Hadisene... Bir türlü cesaret edemiyorum.

— Çay!... diye bağırarak geçen garsonu çağırdılar:

— Bize iki çay. Kibritiniz var mı?

Garson:

— Getireyim... dedi.

Hemen çakmağı uzattım. Çakmağa vakit bırakmadan kumral kız elimden aldı. Ah ne memnunum... Bu ne uğurlu, ne güzel bir gün. Hiç bu kadar keyifli olduğumu bilmiyorum. Kanımın damarlarımda tutuştuğunu duyuyorum.

Kumral kız çakmağı çaktı, arkadaşının, sonra kendisinin sigarasını yaktı. Ayağa kalktı. Çakmağı bana uzatırken:

— Teşekkür ederiz bey amca! dedi.

Haşep Haşmet susmuştu. İki dirseğini masaya dayayıp, başını da iki elinin arasına aldı. Epeyce böyle durdu.

— Sonra? diye sordum.

Yüzüme bön bön bakarak:

— Sonra mı?... dedi. Sonrası «Teşekkür ederiz bey amca!» dedi...

Yüzünün bütün çizgileri aşağı aşağı akıyordu.

— Evet, sonra ne oldu? diye sordum.

— Daha ne olsun be!... Kız amca bey dedi...

Yumruğunu masaya vurdu, sonra başı yumruğunun üstüne düştü. Biraz sonra gitti. Arkasından baktım, sırtı bile kamburlaşmıştı. Bedenini, bacaklarının üstünde zor sürüklüyordu.

Aradan bir mi, iki mi hafta geçti; Haşep Haşmet'e inme indi, diye duydum.

Sayın bayanlar, çok sayın genç bayanlar, pek çok sayın güzel bayanlar! Birazcık dikkatli olunuz. İki dudaklarınızın arasından kanatlanacak bir kelime ile, en kaba saba erkeği, yıldırım çarpmış kart meşe gibi yere serebilirsiniz.

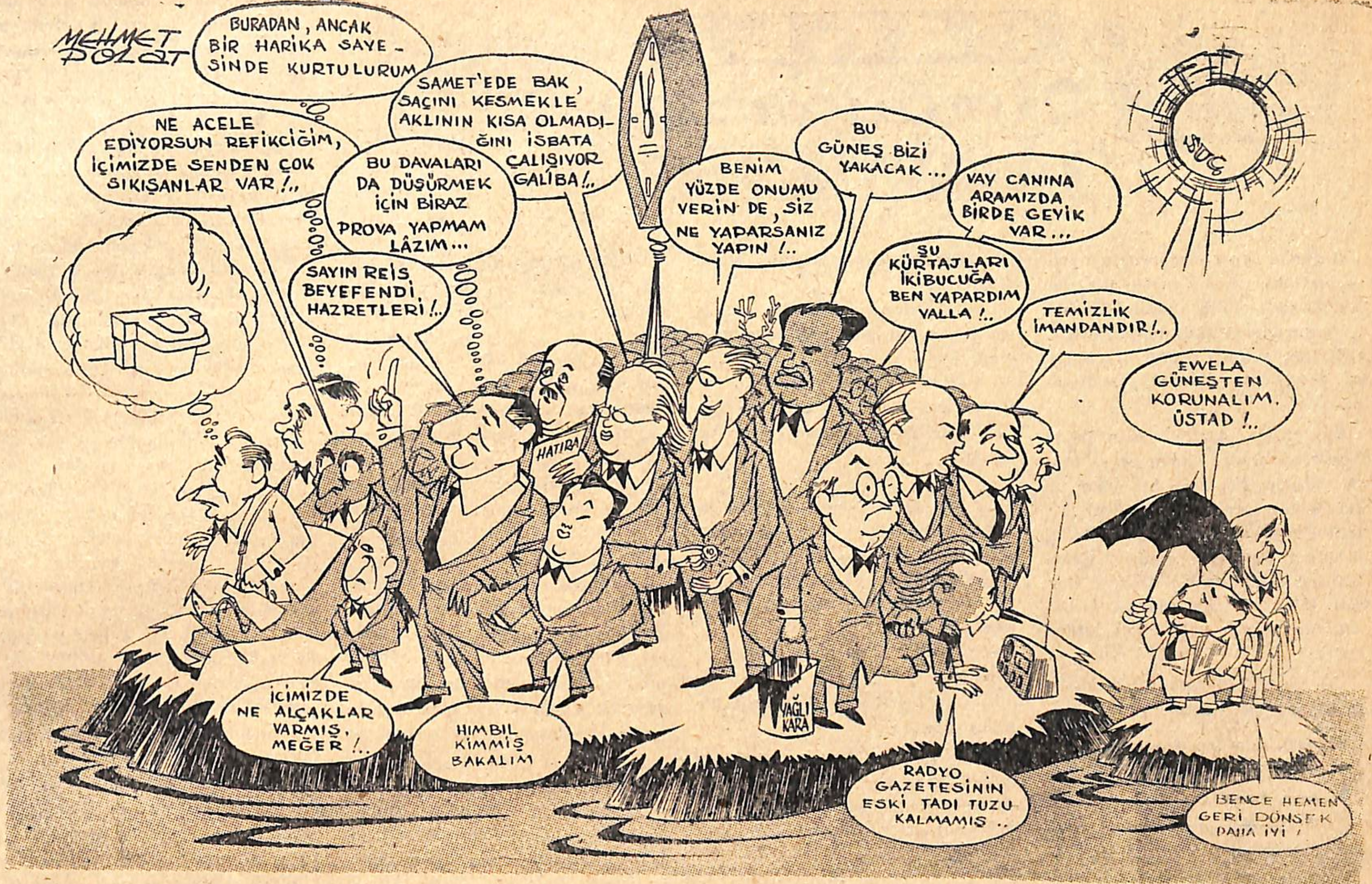

YAZISIZ

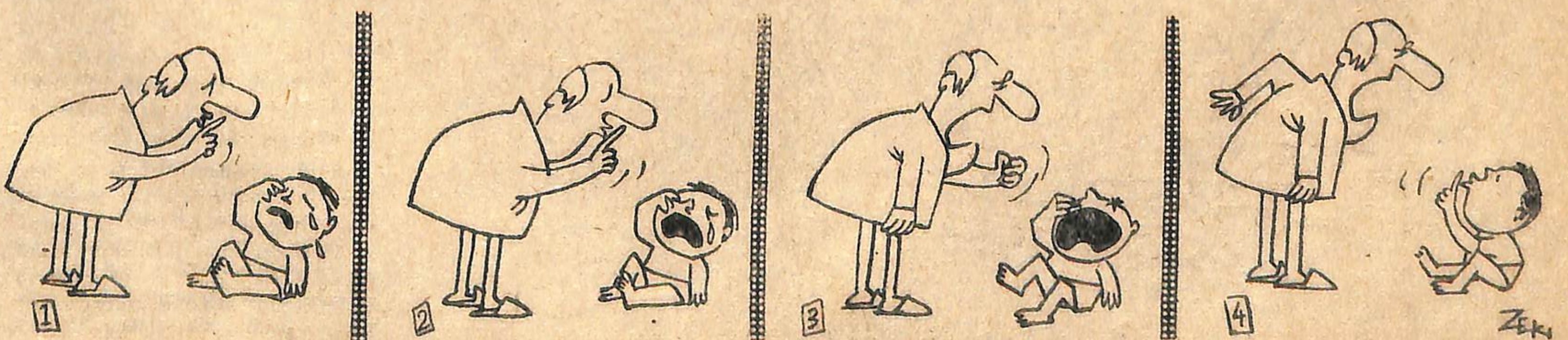
YASSIADA PANORAMASI!

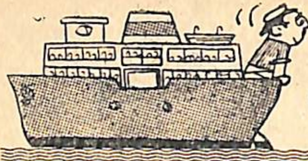
YAZISIZ

-- Bu pabucun teki sizde mi?...

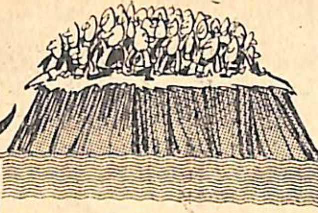

YAZISIZ

BAĞLI Olmayarak

Adnan Veli

O günkü celse sona erdikten sonra, davetliler yavaş yavaş, Yassıada iskelesinde yanaşık duran Fenerbahçe vapuruna girmiye başlamışlardı. Giriş kapısındaki protokol subayları, davetlilere yerlerini gösteriyorlardı.

Yakasındaki kartta, adının Şaban Temizcan olduğu yazılı, orta boylu, gençten, şişmanca bir adam etrafına bakınarak vapura girdi. Makine dairesinin kapısında, ellerini arkasına bağlamış, gemiye girenleri seyreden Kurmay Binbaşı Mustafa Ok'un yanına sokuldu, kasketini eline alıp başıyla selâmladıktan sonra:

— Sayın binbaşım, dedi, Mıstafa binbaşı sen misin?..

Binbaşı, onu tepeden tırnağa kadar süzdü:

— Evet, benim..

— Binbaşım, gusura galma.. Benim zatınızdan bir iricam var..

— Buyurun, söyleyin..

— Binbaşım, yapar mısın bu eyliği bana?..

— Benden ne istediğinizi bilmiyoruz ki..

— Bu Yassıada mahkemesine girip çıkanların işine sen bakıyormuşun..

— İrtibat bürosu meşgul oluyor o işlerle..

— Caminin ordaki subayları mı diyon?..

— Evet..

— Ama esas başı senmişin bu işlerin.. Uzun Hasan Yüzbaşına gettim siftah.. Sana gönderttii beni. Gayrı bunu sen yapan binbaşım..

— Neymiş istediğiniz şey.. Bilmeden bir şey söyliyemem ki..

— Ağnatıcam da, yapan mı deyi soruyom..

— Anlatın bakalım.. Yapılacak bir şeyse yaparım..

— Ağnatıyım binbaşım.. Ben esas Aydın'lıyım.. Aydın'dan galkıp bu duruşma mahkemesine geldim. Emme nasıl geldin deyi sormuyon..

— Nasıl geldiniz?.

— Anatıyım.. Bu Yassıada'nın mapusları var ya..

— Evet..

— Bu adamların mazarratlığına çok rastladım ben.. Benim çok bir canımı yaktılar.. Bunları bizim Millî Birlik yakalayıncek vallaha Aydın tüm bayram itti.. Sonradan bizim o taraflara haber geldi. Bu adamların mahkemesi görülürkene her bir kişi mahkemede bulunmıya selâhiyeti varmış. Bizim Aydın'dan da her bir gün beş kişi gelip bunları eyicene seyrediyormuş.. Ben bizim vali beye gittim. «Beybaba didim. Sen şu Yassıada için bana da bir bilât vir de ben de şu adamları varıp eyicene yakından göriyim. Yanımdan geçerkene Etnan Menderes dinen adama da bir yumruk atıyım, didim. Vali baba bani üç gün sonra çağırdı. «Al sana bi dene Yassıada bilâtı viriyom» diyerekten bana bi bilât virdi. Virdi emme «Beybaba didim, İstanbula gadar yol parasını kim vircek?» didim. Beybaba da bana «yol mesarifine garışmıya bizim selâhiyetimiz yok. Herkeş mesarifini gendi vircek» diyerekten beni salıvirdi. Bende para nirdeeee?.. Vardım bizim Mestangil'e.. «Mestangil» didim. «Ben duruşma mahkemesine Yassıada'ya gidiyom» didim. O da bana «Haydi hayırlısı» didi. «Dayıcığım, didim, benim İsdanbul'a varmıya, orda utelde galmıya param yok ki.. Sen bu işin bi çaresine bak» didim. «Bakamam» didi. Didi emme, sonradan bana bir akıl virdi. «Gasabadan 10-15 kişiden para toplıyalım, sen Yassıada'ya git, gel, sonracığıma buradaki adamlara gözününen gördüklerini ballata ballata ağnadırsın» didi. Ordan vardık İsmâil'lere.. Ona halimi arzittim. İsmail bana elli gayme virdi. «Gelincek tekmilini bana ağnadırsın» didi. İsmail'den elli gaymeyi aldıktan kelli Süleman'a gittik. Süleman'dan da 30 aldım. Tevfik Dayıya vardım. Otuz da ondan aldım. Otuz da Kâmil'in bacanağı Niyazi'den aldım. Gırk gayme de Muhtar Zülâl'den aldım. Yirmi de Gamyoncu Cemâl'den aldım. Otuz da Hüseyin Hiçyılmaz'dan aldım. Onbeş gayme de Apturaman'dan aldım. Beş gayme de bende vardı. İkiyüz elliyi cebime goyup Aydın'dan yola çıktım. Perşembe İsdanbul'a vardım. Sirkeci'nin uteline indim. Cuma günü, namazdan sonra, caminin intibak bürosuna vardım. Nüfusuma bakıp bana aha şu bilâtı virdiler. Ben de bugün geldim. Duruşma mahkemesine girdim.

Mustafa binbaşının içi sıkılmıştı. Adam lâfı uzattıkça uzatıyordu.

— İyi ya işte. Her işiniz rast gitmiş. Aydın'dan kalkıp gelmişsiniz. Duruşmayı dinlemişsiniz.. Başka ne istiyorsunuz?..

— Ağnatıyom ya binbaşım... Ben burıya gelirkene tekmil adamlardan mesarif parası topladım. Şincik melmekete dönüncek hepisi başıma gelerekten «ağnat bakalım» diyecekler.. Ben vallaha bu gün duruşma mahkemesine girdim emme, ne Celâl Bayar'ı gördüm. Ne Fatin Rüştü'yü gördüm. Ne Samet beyi gördüm. Hiç birini göremedim.. Bir Etnan Menderes'i getirdiler. Bir de tohtur getirdiler. Biri hamile galmış, biri de çocuk doğurtmuş. Ben şincik melmekete varıncek ne cüvap viririm bizim adamlara?... «Biz sana çocuk doğurtma tohturunu görmiye mi para virdik len?» deyi başıma binerler.

— Ne yapalım, mahkeme bu şekilde devam ediyor. Bir şey söylenemez ki..

— Sen bir kerem elini vicdanına goy da ondan sonra gonuş binbaşım.. Ben burıya 245 gayme para doplıyaraktan geldim. Mahkemenin garşısına Etnan Menderes'i getirdiler. Menderes doğurmuş da sekiz aylık doğurmuş. Ne deyi dokuz aylık doğurmamış diyerekten melmekette ağnatıcek olsam, vallaha tüm gülerler buna.. Cünküm ilk siftah İsmail bana elli gayme virirkene «Samede bir muşta vurursan sana elli gayme viririm» didi. Ben de elliyi almıya «vururum» deyi söz virdim. Süliman'a «Celâl Bayar'ı çimdiririm» deyi söz virdim de otu-

Bir dilencinin üzerinde 300,000 lira bulundu. (Gazeteler)

— Allah rızası için bir sadaka!

zu aldım. Tevfik Dayıdan otuzu alırkene de Celâl Yardımcı'ya «Yuh» deyi bağırmıya söz virdim. Kâmil'in bacanağı Niyazi için «Osman Gapani'ye bir şaplak atarım» deyi söz virdim. Muhtar Zülâl Gırk gayme virirkene o da benden söz aldı. «Fatin Rüştü'ye uzaktan para cüzdanımı göstererekten iştahını açarım» deyi söz virdim. Ben bunların hepisine söz virdim. Halbukiysem o gader yolu galkıp İsdanbul'a gelip de burda bir zahatın içinde «sekiz aylık mı, yoğsam dokuz aylık mı» duruşmasına ikiyüzelli gayme viremem. Elini vicdanına goy da ondan sonra gonuş binbaşım...

Mustafa binbaşı gülmiye başladı:

— Peki, ne yapalım buna karşı yani?..

— Sen bana bir bilât daha uydur. Ötekileri de bir yol göreyim ben... Aydın'dan galkaraktan bir sahat için mahkemeye gelinir mi binbaşım?.. Bunun tadını çıkaramadıktan sonra ne deyi ben burlara gadar geldim?.. Ben bu işe bir sahatlığına doyamadım binbaşım..

— Ne yapalım?. Senin şansına duruşma uzun sürmedi.. Artık iştahını başka sefere sakla..

— Ben bir daha nirden para bulup da gelirim binbaşım?... Bizim o yanda Kerim Hoca diyerekten bir hoca var.. Onun dimesine göre Etnan Menderes'e ceza viremezler diyor. «Ben de ona nirden ağnadın hocam» didim. O da bana «Ona ceza virmek değel de, ellerini bilem bağlıyamazlar» didi. «Yahu herif mapus.. Ellerini bağlıyamaması var mıymış?» didim. «Sen bana inanmazsan ratyoyu diyne» didi. Essahtan radyoyu diynedim. Ratyo bilem» «Bağlıyamadık da bağlı olmıyaraktan getirdim» diyor. Bunu citî bağlıyamazlar mı?..

— Sen uzun ettin lâkırdıyı..

— Uzun itmesi böyle.. Ben Aydına giderkene ordakilere ne cüvap viririm? Hoca bilem sorcek: « Etnan Menderes'i bağlamışlar mı?» diyerekten... Ne cüvap vereyim ben?

— Pazartesi günü sen bana uğra da bakalım bilet için belki bir kolaylık düşünürüz.

— Allah senden razı olsun binbaşım.. İp de getireyim mi bağlamıya?..

— İstemez, istemez.. Sen ipsiz gel..

— Allah gabline göre virsin binbaşım.. Allah ne muradın varsa virsin. Beni Aydın'a garşı mahçup itmedin.. Şincik bir defer daha bunları görürsem, göğsümü gere gere giderim.. Haydi ısmarladık..

— Güle güle hemşerim..

Şaban Temizcan, başıyla Mustafa binbaşıyı tekrar selâmladıktan sonra vapurun baş tarafına doğru yürüdü..

Adnan VELİ

Memlekette üç yüz bin kimsesiz çocuk var!... (Gazeteler)

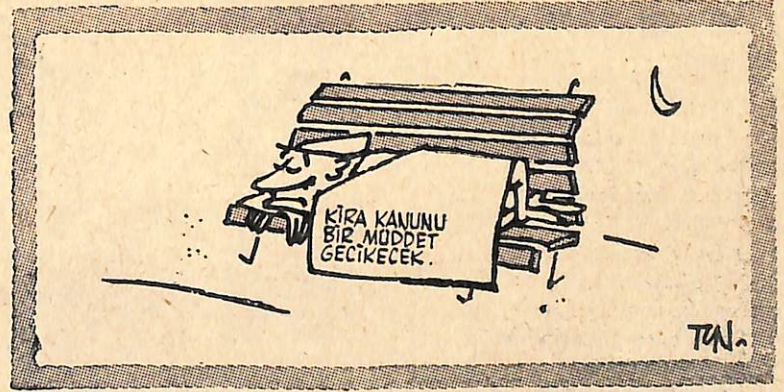
Hakikî bebek dâvası!

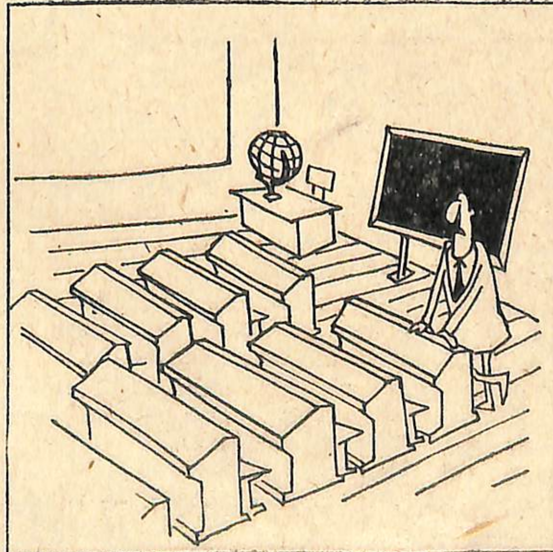

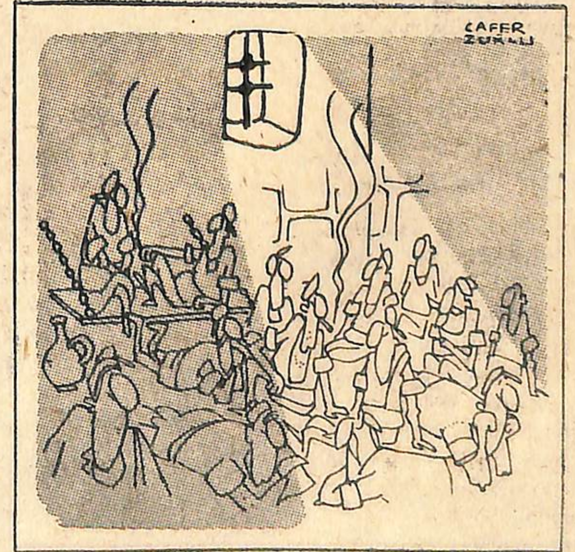

YAZISIZ

Çocuklarını okula göndermeyen babalar hapsedilecek... (Gazeteler)

taşlamalar
Hüseyin Korkmazgil

Çapkın peygamber!

Köpek dâvasından sonra şimdi sıra bebek dâvasında. Bütün dünya Adnan ile Ayhan'ın hikâyesini okuyor, dinliyor, seyrediyor. Dünkü peygamber Adnan, hovarda Adnan, zanpara Adnan **oldu!**

Gerçekten Adnan bey hovarda mıdır? Bana kalırsa, hayır! Herifi baştan çıkaran bizim karikatürcüler oldu, mizahçılar oldu. Tuttular herifi kadın kılığında gösterdiler. O entariler, o bacaklar, o göğüsler, o saçlar... Eee, bunu görür de Adnan bey çileden çıkmaz mı? Önce Basın Kanunu'nu âyarladı, arkasından da «Bakın görün, erkek miyim, yoksa kadın mıyım?» diyerek ulu orta hovardalığa çıktı. Ne yapsın adamcağız be kardeşim? Kadın olmadığını nasıl ispat etsin? Herifi çeke çeke erkek yapan sizsiniz. Şimdi de kalkmış hovardalığını başına kakıyorsunuz.

Vaktiyle Kasım Gülek'e de sünnetsiz demişlerdi de, o da galiba, «Merak eden varsa ispata hazırım» demişti.

Anlaşılan Menderes de üst üste üç çocuk düşürtmekten başka çare bulamadı!

Filo

Düşüklerin Yassıada'da Divan'a götürülüşlerini görünce gıdıklanmış gibi gülüyorum. En önde Celâl Bayar. Onun ardında Menderes, sonra dizi dizi ötekiler...

Gülünecek ne var bunda, diyebilirsiniz. Doğru, gülmek değil oturup ağlamak gerek, ama ben gülüyorum işte. Celâl Bayar'ın kendini hâlâ Cumhurbaşkanıymış gibi kasmasına mı? Hayır! Menderes'in diktatörle uşak arasında dönüp duruşuna mı? Hayır! Zorluların zoraki gülüşlerine mi? Hayır! Hasan'ın böreklerine mi? Hayır!... Aklıma eski bir manzara geliyor da, ona gülüyorum:

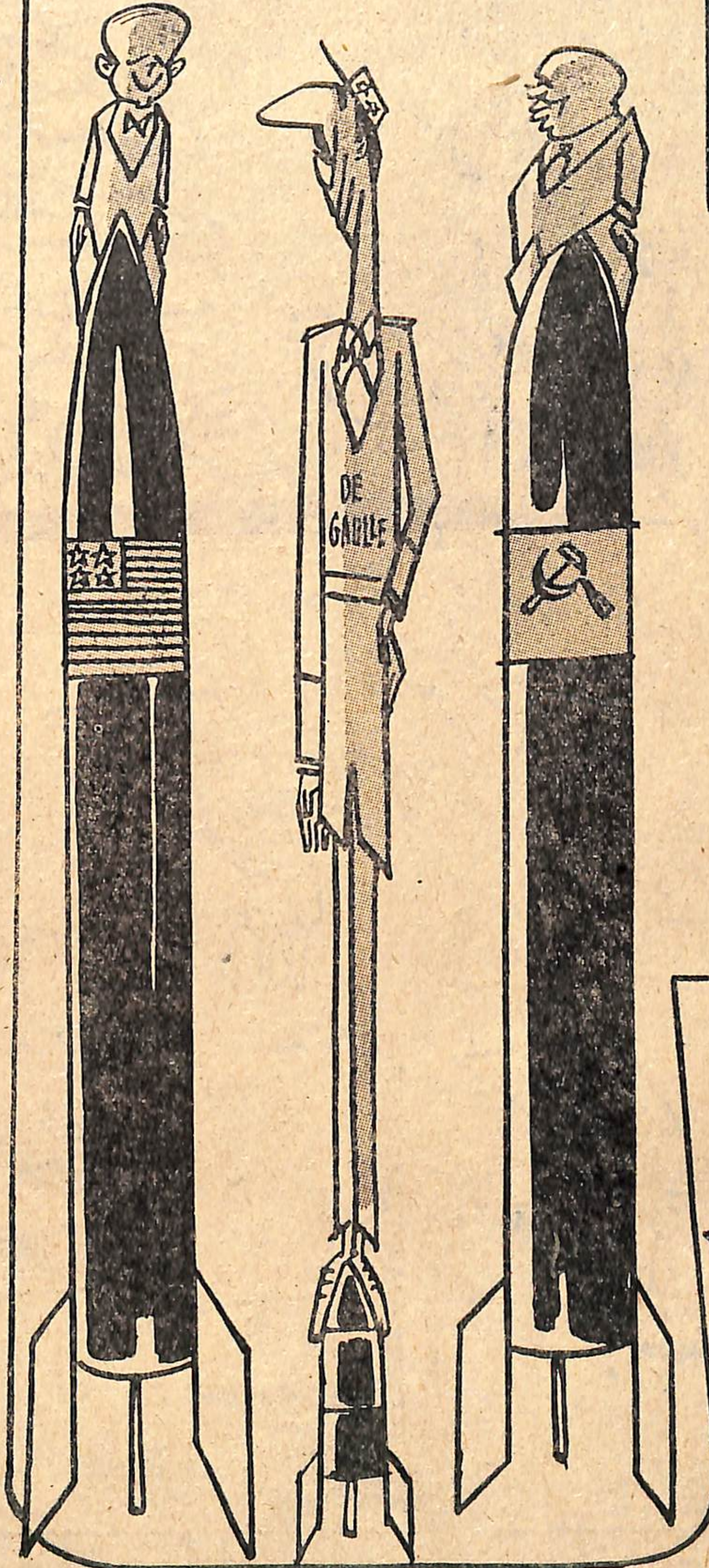
«Ördeklerden bir filo»
«Bir de kazdan amiral»

Que fait-tu Maurice Garçon?

Maurice Garçon adlı Fransız avukat, yerinde su çıkmış gibi, kalkmış Yasıada'ya gelmiş. Gelsin, hoş geldi, safalar getirdi. Amma, bu geliş başka geliş. Mösyö Garçon Yassıada duruşmalarını beğenmemeğe gelmiş. Beğenmediğini dünya hukukçularına duyurmağa gelmiş. Yassıada duruşmaları yasalara ve insan haklarına aykırıymış. Böyle yargılama olmazmış.

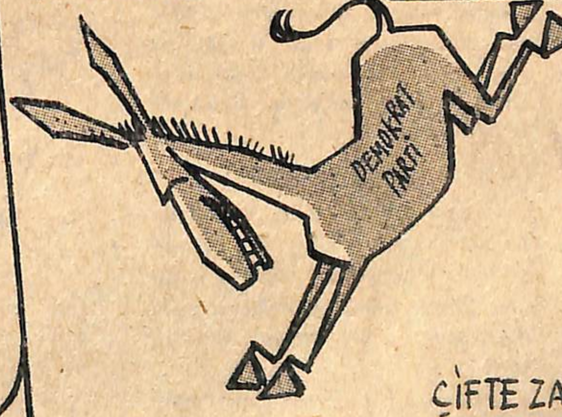
Que fait-tu Maurice Garçon? Fransız polisi Fransız aydınlarını sokaklarda sürürken, Fransız mahkemesi Fransız aydınlarının anasını ağlatırken neredeydin gözüm? Bırak artık şunu bunu, gazete de mi okumazsın sen? Ne demişler bu Fransız aydınları? «Cezayir bağımsız olmalıdır» mı demişler? Bütün suçları bu mu yâni? İlâhi Maurice Garçon! Yahu sen önce şu sizin aydınları kurtarsana polisin elinden! Onu da bırakalım, neden 27 Mayıs'tan önce teşrif etmediniz bizim buraları Mösyö Garçon? Sen iyisin ya, deyneğin kimin elinde, anlıyalım yâni Mösyö Garçon?

Fransa'nın sembolü horozdur değil mi Mösyö Garçon?... Kendi çöplüğünde ötsene bakayım!

Orada, bizde!

Amerikada seçimi demokratlar kazandı. Artık iktidardalar...

Ya bizde?...

Bizde yalnız seçimi değil, her şeyi, her şeyi, her şeyi kaybettiler... Şimdi neredeler?... Mâlûm!..

İki memleket demokratları arasında yalnız bir benzerlik vardır: Amerikalı demokratların sembolü eşektir.

Bizimkilerin de ... Zavallı eşekler!

Yeni memur!

Galiba Altıncı Şube caddelere yeni trafik memurları çıkardı...

HAFTANIN

Geçen akşam Ağacamii sokağında bir otomobilin önünde bir el havaya kalktı: Duuur!...

Sonra, öfkeli bir sesle sordu:

— Nereye gidiyorsun?... Nereye?..

— Caddeye bayım!

— Bak!... Şuna bak!... Görmüyor mu gözlerin?...

Gösterdiği şey sarı bir tabelâ idi, üstünde: «Cumartesi, pazar günleri, saat dörtten sonra taşıt geçemiyeceği yazılıydı!»

Ama o gün neydi biliyor musunuz?... Perşembe!

Şoför güldü:

ŞME EVİ

ÇIKIŞ

BİRLEŞME EVİ

ÇIKIŞ

②

YAZAN ÇİZEN TURHAN SELÇUK

TURHAN

...LAR İNKILÂPÇISI

PATENT

YAZISIZ

YASSIADA DURUŞMALARINA YENİ DOSYALAR GETİRİLDİ. (GAZETELERDEN)

CUMHURİYETÇİ PARTİ

ZAMAN

...RİKA TÜRLERİ

— Ben yolumu şaşırmamışım, dedi, sadece trafik memuru gününü şaşırmış!

«Uyan bu hâb-ı gafletten!..»

Şu geçen yıllar içinde neler, neler, neler olmadı!...

Kıral Faruk tâcından tahtından oldu, memleketinden kovuldu. O zaman Nuri Said Paşa, Faruk için:

— Gaflet! demişti.

Nuri Said Paşa kazıklanalı kaç gün oldu?

Nuri Said kazıklanınca Syngman Rhee:

— Gaflet! demişti.

Bir düşünün hele, Syngman Rhee nerelerde şimdi?

Güney Kore kaynıyor. İstanbul Ankara kaynıyor.

— İn aşağı, istemiyoruuuz!

Adnan Menderes nutuk çekiyor:

— Bizi Syngman Rhee'ye benzetiyorlar. Bizi onunla mukayese ediyorlar. Halbuki gaflet içinde bulunan kendileridir! Biz iktidarı hiçbir zaman bırakmıyacağız!

Menderes Yasıada'yı boylayalı beş ayı geçiyor. Ama, buna da «Gaflet» diyecek gâfiller eksik değildir... Eh biz de onlara Namık Kemal'den bir mısra çekelim:

«... **Uyan bu hâb-ı gafletten!**»

Anlaştık

M. B. K. üyesi Muzaffer Özdağ, «10 Kasım yas günü değildir. Artık tyas tutmıyacağız. Artık bayram yapacağız. Atatürk'ü anacağız, Atatürk'ü yaşıyacağız» demiş.

Aman Özdağ, bir yanlışlık olacak galiba!

Biz zaten Atatürk öldü diye yas tutmyorduk ki 10 Kasımlarda. Hayır, hayır! Biz, Atatürk devrimleri öldü diye yas tutuyorduk. Eh, mesele yok, anlaştık demektir. Bundan böyle de bayram yaparız devrimler kurtuldu diye.

Üstat R. E. Ko...

Ünlü tarihçimiz Reşat E... rem Koçu, Akbaba yazı ai... sine girdi.

Üstad, tarih olmuş eski şö... retleri, «Bâkî Kalan..» başlı... altında birkaç satırlık kı... bioğrafileri, fıkraları ve nü... teleri ile tanıtacaktır.

Yarın, hepsi bir araya g... lince, mizah edebiyatı tari... mizi zenginleştirecek bu ya... ları, en yetkili kalemden v... mekle Akbaba hem bahtiy... olur, hem iftihar eder.

Âşık Çelebi

On altıncı asırda Bursa'da ... şamıştır. Sağlam bir medre... tahsili görmüş, müderrislik ya... mış, şiirler yazmış, zarif ... meclis adamı olarak kanaat ... ve kibârâne yaşamasını bilmi... dir. Doğum ve ölüm tarihle... tesbit edilemedi.

★

Bir güzele gönül vermiş, uğrunc... cayır cayır yanmaya başlamış. F... kat sevdiği dilber güzelliğine ma... rur, biçâre Âşık Çelebi'in yüzü... bile bakmaz, onu bir tebessüm ... dahi taltif etmezmiş. Bir gün yâr... nından biri:

— Yazık değil mi ki böyle bir ... fâsı yok, cefâsı çok dilber uğru... kül olursun?!.. diye sormuş.

Âşık:

— Sevdiğimde aradığım vefâ ... ğil, cefâdır... demiş.

— Ama senin sevgilim dediğin, s... nin yüzüne bile bakmaz...

Zarif adam:

— Efendi, efendi!.. demiş, sen c... hil ve gaafil imişsin... Sevgilim y... züme bakmaz değil, aşkımın şaşaa... gözlerini kamaşdırır, bakamaz!...

Kâtib Şevki

On altıncı asır şâirlerinden b... hoş sohbet kişi idi. Edirnede b... ihtiyar hâtunun kölesi imiş, aza... edilmiş, sürmüş, çıkmış, ada... olmuş. Ömrü İkinci Sultan B... yezid vakıfları kâtibliğinde ge... miştir.

★

Bir meclisde «Kebirî» mahlasın... kullanan bir şâirden bahsediliyor... muş; Kâtib Şevki:

— Sıfırdır!... demiş.

— Hiç mi kıymeti yok!? diye sor... muşlar.

— Yok olur mu, demiş, on şâirin... yanına koydun mu şâirin sayısı yü... olur!...

Elinizi Vicdanınıza Koyun!

HÜSEYİN KORKMAZGİL

Ankara'dan, babadan kalma bahçesini satmak için gelmişti.

— Hava güzel, dedi, isterseniz gidip şu işi bitirelim bugün?

Nisan sonları. Günlerden Pazar.

— Olur, dedim, gidelim. Hem de biraz yürümüş oluruz.

— Rakı alayım mı, eğleniriz?

— İstemez, dedim. Zaten hava rakı gibi.

Bir çıkına ekmek, yumurta, zeytin, peynir doldurup birkaç arkadaşla birlikte düştük yola. Gideceğimiz yer kasabadan üç kilometre uzakta. Kunduram 42 numara.

Bir hayli gittik. Arkadaş solumuzdaki bahçeleri göstererek:

— Cennet bee! dedi. Paha biçilir mi şu bahçelere! Yaşasın bizim moruk, valla akıllı adammış. Baba oğula vermez otuz bine benim bahçeyi.

Konuşarak yürüyoruz. Hava gittikçe ısınıyor. Ben ceketi çıkardım. Kunduram 41 numara. Az sonra o güzel bahçelerin yerini sellikler, evlerin yerini ev yıkıntıları almağa başladı. İnsanı bağırtan bir ıssızlık, bir bakımsızlık.

Arkadaş bir kayanın üzerine yığılır gibi oturdu:

— Yok azizim, dedi, vazgeçtim. Yirmi beş bin verene anam sütü gibi helâl olsun. Yaşanır mı buralarda be!

Konuşarak yürüyoruz. Söğütler tatlı - yeşil. Çay kabarık. Bakımsız bahçelerde tek-tük ev yıkıntıları. Bel belliyen birkaç kişi. Yolu hemen hemen yarılamıştık.

Arkadaş pek bıkkın:

— Cehennem bee! diye bağırdı. Buralarda yaşanır mı? Yirmi bin veren güle güle hayrını görsün.

— Keşke arabayla gelseydik, dedim. Bizim kundura 39!

— Beni de kendinize uydurdunuz, dedi arkadaş. Yok azizim yok. Töbe yaşanmaz buralarda! On sekiz bin versinler, bir de rakı ziyafeti çekeyim kendilerine.

Konuşarak yürüyoruz. Artık yaklaştık. Kendiliğinden bitmiş gibi karmakarışık ağaçlar arasında aralıklı birkaç dam. Kunduram 38.

Arkadaş yine durdu. İyice bıkkın:

— Yok azizim, yok, dedi, on beş bine fitim. Tapu masrafı da bana.

Arkadaşlardan biri güldü:

— Ha gayret, dedi, az kaldı başışlamana!

— N'aapıyım kardeşim, dedi beriki. Yaşamak mı şu Allasen? Bizim rahmetlinin akılsızlığı hep!

İyice yaklaşmıştık. Kunduram 37.

— İşte bizim meşhuuur çiftlik, diye gösterdi. Ulan, deliyim diyen uğraşmaz buralarda be! Söz aramızda, ben burayı on bine verip gideceğim arkadaş. Alan hayrını görsün. Açıkçası bu!

Girdik bahçeye. Kıyılarında söğüt, kavak; bir köşesinde de her çeşit meyva ağacı bulunan geniş bir tarla. Güney sınırından çay geçiyor. Yer yer bellenip sebze ekilmiş geçen yaz. Bu yıl daha el değmemiş. Bakımsız mı bakımsız! İyi bir toprak, işlense besler adamı. On nüfuslu bir aileyi şöyle rahat rahat geçindirir.

Ceketleri söğütlere astık, uzandık çayıra. Güneş yakıyor. Çayın öte geçesinde söğüt buduyorlar. İki kişi söğüt çırpısı yüklüyor eşeklere.

— Güzel yer be! dedim. Burası benim olsun, yıllık geliri on bin.

— Şu toprak, şu güneş, şu su, şu ağaçlar, diye ekledi bir başkası. Helâlinden otuz bini var buranın. Kafalı adammış senin peder.

Bahçe sahibi:

— Şuraya güzel bir ev, ha? Deli gönül diyor ki... Ne diyor biliyor musunuz? Ankara'daki evi icara ver, topla tası tarağı, gel şuraya yerleş. Ne var sanki Ankara'da, ha? Birkaç inek, birkaç davar, bir de at. Ha? Geceleri aç radyonu, gel keyfim gel! Peder akıllı adamdı, Allah rahmet eylesin.

Çay demlenmiş, yumurtalar da kaynamıştı. Bitişik bahçeden altı kişi çıktı, bize doğru geliyorlar. Yanık yüzlü, yorgun yürüyüşlü adamlar. En az birer aylık sakal var suratlarında.

— Geliyorlar, dedi arkadaş. İşte şu ortadaki almak istiyor bizim bahçeyi. Bakalım uyuşabilecek miyiz? Ama otuz binden aşağı vermem. Daha olmazsa, dediğim gibi kendim gelir yerleşirim.

Adamlar selâm verip oturdular. Birer cıgara, birer bardak çay verdik. Şundan bundan konuşuyoruz. İçlerinden en yaşlısı:

— Vallaha akıllık edersin beğem, dedi arkadaşa. Buralarda yaşıyanlar tüm ahmak. İnsanım deyen galmaz buralarda beğem. Bizimki yaşamak değel, sürünmek. Amma nideceksin, yurt bulunmuş biyol...

Bahçeyi almak istiyen:

— Ha canım, dedi. Tüm ahmaklık bizimki... Şu toprak adamı besler mi?

— Yoo, öyle de değil, dedi arkadaş. Bırakıp gidenler nur içinde yatsınlar. Bu mülklere paha biçilmez arkadaş. Ama bizler tembel adamlarız. Şimdi şu bahçeye dediğim gibi bakılsın...

Her kafadan bir ses! Toprak yerildi, toprak övüldü, söz bir hayli uzadı. Neden sonra, gelenlerden biri:

— Mahabbete doyum olmaz ağalar, dedi. Hele biz şu bazarlığa gelelim, vakit geçiyo...

— Ne sen yorul, ne de bizi yor, dedi bahçeyi alacak olan. Düşün taşın, olurunu iste.

— Düşünmeğe lüzum yok, dedi arkadaş. Otuz binden aşağı veremiyeceğim.

Uzunca bir sessizlik oldu. Onlardan biri:

— Üç yol istemek hakkın, dedi, hele iste!

— İstedik, dedi arkadaş. Ama sizin için binini kırayım.

— İste hele iste, dedi alacak olan. Hele son sözünü söyle ki bazarlık bişsin. Biz bu mülkü baş belâsı deyi alıyok ağa, gazanmak için değel.

Arkadaş kesin konuştu:

— Uzun sözün kısası, yirmi beş binden metelik aşağı olmaz. Gücünüz yeterse alın, yetmezse...

— Oooo, yüksekten uçtun ağa, dedi biri, yoğsam demirgırat mısın? Hele beşer beşer en bakalım...

— Peki bir de siz söyleyin bakalım, dedi arkadaş.

Alacak olan yüzünü buruşturdu:

— Bana sekiz bine yarar beğem, dedi. Söz gelimi, benim bahça buranın yarısından böyük. Siz bana beş bin verin, ben size bir de oğlak keseyim. Doğru muyum amma? İnsaf var, merhamet var gardaşım. Söz gelimi, toprak ayni toprak, su ayni su, yer ayni yer. Hadi buyrun! Vermezsem, şu bıyıklarıma...

— Doğru söylüyo, dediler. Buraları satan gurtulur.

Biri ayağa kalktı, satanla alacak olanın ellerini birleştirdi, var gücüyle sallamağa başladı:

— Sekiz bine hayrını gör!

— Veremem!

— Ver diyom!

— Veremem kardeşim! Yirmi binden metelik aşağı olmaz.

— Ver diyom lan! Hadi sekiz bin üç yüz olsun!

— Hayır hayır! On sekiz binden metelik aşağı olmaz!...

— Ver diyom sana! Bozma şu bazarlığı! Hadi sekiz bin beş yüz olsun!

— Yorulmayın boşuna. On yedi binden bir kuruş aşağı veremem. Deli derler adama kardeşim. Koskoca çiftlik bu.

— Ver diyom! Bundan eyi müşteri bulaman. Aha sana dokuz bin! Başga deyeceğin galdı mı?

— Hayır hayır, veremem

— Ver diyom sana!

— Veremem!

YAZISIZ

— Lan ver diyom sana! Dokuz bin beş yüz...

Pazarlık bir saat sürdü. Sonunda on bir bine uyuşuldu.

— Aldık emme, vallaha beş para etmez, diyorlardı.

— Vallaha iyi mülk, diyorduk biz de, iyi kapattınız.

Biraz sonra iki kişi çıkageldi. Selâm verip oturdular. Biri:

— Tam sıralı gelmişik, dedi. Cemaat hazırkene şu bizim bazarlığı da gavuşturak ağalar. Zahmet olacak emme...

Meğer onlar da, bizim bahçe sattığımız adamın sözünü ettiği bahçesini almak isterlermiş. Son pazarlığa kalmışmış iş.

Kalktık, hep birlikte oraya vardık. Bahçe, bizimkinin yarısı kadar yok. Ağacı da az.

— Haydi görek, iste! dedi alacak olan. Olurunu gonuş.

— On beş bine veririm, dedi satan. Son sözüm de bu, oluru da.

Birden bir sessizlik çöktü. Baktım kimsede ses yok.

— İn hele ağa, in! dedim. İn de pazarlık olsun. Şöyle beşer beşer in. Bizim gibi in!

Rahatı kaçtı adamın. Pirelendiği belli.

— Ne enelim bilâder? dedi. Mülk gıymatlı mülk. Hani biraz uzaklığı var, yoğsam vallaha satmam. Şuna bak bilâder, can biter şu toprakta. Ne istesem, az.

— Hele in, dediler bizimkiler. Üç kere istemek hakkın.

— Son söz, on beş bine viririm. Amma sizin için binini...

Arkadaşlarla bakıştık. Bizim arkadaş iyiden bozuk.

— Bana bak ağa, dedim gülerek, şuna helâlinden beş bin verelim mi? Beş binden bir kuruş fazla etmez burası.

Adam, şöyle burnumun dibine sokuldu da:

— Sen aklını pendir epmekle mi yidin efendi! Dalga mı geçiyon bizimnen? Yemin iderim ki on bin virdiler de virmedim. Ne sanıyon sen? Bu mülkün bir benzeri daha var mı şuralarda, bi bak hele!

Diye bir çıkış çıktı ki, eh, oldum ben!

— Aman ne güzel roman... Zengin bir adamın fakir bir kızı tanımasiyle başlıyor.
— Sonra?...
— Sonra... Zengin bir kızın, fakir bir adamı terketmesiyle bitiyor!...

— Yahu, dedim, toprak ayni toprak, su ayni su, hava ayni hava, yer ayni yer, gün ayni gün, saat ayni saat, cemaat ayni cemaat. Pekiii, utanmıyor musun yalan söylemeğe? Demek bizler hep mezar taşıyız ha? Hani, beş bin verin size vereyim, diyordun? Ne tez unuttun? Sen galiba aklını parayla yemişsin!

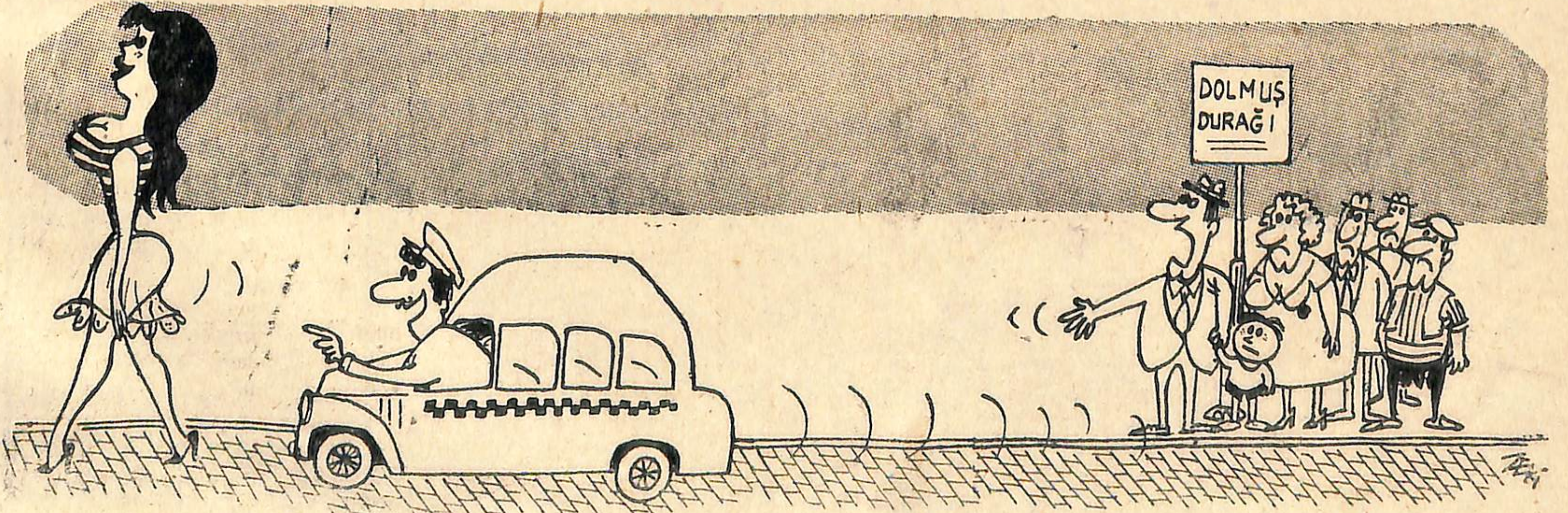
Kimi güldü, kimi kızardı, kimi sıkıntıdan volta vurmağa başladı. Adam nerdeyse gırtlağıma sarılacak:

— Efendi, efendi! dedi. Sen bir kerem ticaret ahlâkından tüm habersizsin. Yüzüne dimek gimi olmasın emme... Ordubozanlık derler buna. Ayıp böyle şeyler. Yakışmaz insanlığa. Göz var izan var yahu! Allah için söyleyin, şu mülk...

Sonra oradakilere döndü:

— Elinizi vicdanınıza goyun arkadaşlar, dedi, şu mülkünen o mülk bir mi? Amma doğru söylen, dinize imanınıza... Şuna bak beğem, bu mülk nereeee, o nere!...

Hüseyin KORKMAZGİL

— Bi kişi... Dolmuşa bi kişi!...

Sev BENİ ÇOK SEV

Selâmi İzzet Sedes — ROMAN

— 9 —

Müşfika hanım Nerimanı bekler diye...

Nebil bey Mustafayı ister diye...

Yooo... Dostluğun bu kadarı fazlaydı. Anlaşan iki kişi arasına giren, biribirlerinden hoşlanan iki kişiyi on gün biribirinden ayıran insanlar dost olamaz...

Nerede kaldı ki, Nerimanla Mustafanın içine bir de kurt düştü. Nerimanın aklı takıldı:

«— Nebil denen o adam Mustafanın fikrini çelebilir, onu benden büsbütün ayırabilir...»

Mustafayı da bir düşünce aldı:

«— O Müşfika erkek düşmanı bir kadın, evlilikte saadet görmediği için her evlenenin bahtsız olacağına inanmış, ister misin Nerimanı evlenmekten caydırsın, onu benden büsbütün ayırsın?...»

Ve her ikisi de:

«— Adam sen de, bu mevsim gitmeyiveririm...» diyemiyordu.

Doğrusu yılda on gün, on beş gün, kuytu bir semtte, sessiz bir köşkte dinlenmek bir ihtiyaçtı, insanın hem vücudü, hem ruhu rahat ediyordu.

Birden zihinlerinde bir şimşek çaktı -ruhları o kadar biribirinin ruhuna bağdaşmıştı ki, aynı şeyleri, aynı zamanda düşünüyorlardı - evet aynı zamanda zihinlerinde aynı şimşek çaktı.

Neriman karar verdi:

«— Mustafayı Müşfikaya ısındırmalıyım, Müşfikayı Mustafa da benim kadar sevmelidir. Bunu yapmayı başarırsam ortada tehlike kalmaz.»

Mustafa da azmetti:

«— Nerimanı Nebile ısındırmam gerek, Neriman Nebille bağdaşırsa gel keyfim gel... Artık korkacak bir şeyim kalmaz...»

Ve biribirine talkın vermeye başladılar:

— Bana itimat et Neriman, Nebil çok iyi bir insandır.

— Sen de bana inan, Müşfika bulunmaz bir kadındır.

— Olabilir, ama Nebil de iyi insandır.

Fakat siz şu ilk duyguya bakın, ilk duyguları son kararlarını baltalıyordu:

«— O Nebil denen adama nasıl tahammül ediyorsun şaşarım...

«— Müşfika denen kadına tahammül edebilmek için insanda sığır yüreği olmalı...

Neriman tiksinmiş gibi omuz titretti:

«— Aman ne kaba tâbir...

«— O kadını sevenlere karşı kullandığım tâbir yerindedir...»

Ha gayret... Biraz daha ileri giderlerse kavga edecekler.

MEKTUP GELDİ YÂRİMDEN...

Bir sabah Mustafa Nerimana yarım saat geç gitti.

Neriman sinir içindeydi:

— Aşkolsun...

Geciktiğinin farkında olmayan Mustafa şaşırdı:

— Neden aşkolsun? Ne yaptım?

— Daha ne yapacaksın, beni beklettin.

— İşte her zamanki gibi geldim.

— Hayır, her zamanki gibi gelmedin.

— Ya nasıl geldim?

— Yarım saat geç geldin.

— Vallahi farkında değilim.

Neriman şımardı, şımarık sitem etti:

— Beni unutmaya başladın bile...

— Çocuk gibi konuşma Neriman, seni ölünceye kadar unutmama imkân yoktur.

— Öyleyse neye geciktin?

— Tam kapıdan çıkarken postacı mektup getirdi.

— Kimden?

Mustafa cebinden bir zarf çıkarıp uzattı:

— Al, oku.

Neriman zarfı aldı, mektubu çıkarıp okudu:

«Azizim Mustafa,

«Çayırlarımız yeşerdi, dallar tomurcuklandı, dört gözle seni bekleyen yollarımızın iki yanı kır çiçekleriyle dolup taşıyor. Bu yıl Mayıs güzel geçti doğrusu, ama Nisan Mayıstan lâtif... Ben anlıyorum, sen geleceksin diye tabiat bayram ediyor. Bilirsin ya, senin gelmen benim için de bayramdır. İki yanı kır çiçeği dolup taşan yollar seni dört gözle bekliyor dedim, bense seni dört değil, on dört gözle bekliyor, geleceğin günü -belki ip koparır diye- halatla çekiyorum.

«Mustafacığım, sakın gelmemezlik etme, ihtiyar dostunu kahredersin. İnsan yüzü gördüğüm yok... Hoş, senden başka kimi görsem beni tatmin etmiyor. İnan bana, seninle başbaşa geçirdiğim on, on beş günün gayrisi benim için gün sayılmaz...

«Burası bildiğin gibi, somurtkan, neşesiz. Gel de biraz yüzü gülsün, yüzümüz gülsün...

«Burada bir değişiklik göreceksin: Yeni bir aşçımız var, bir kadın tuttuk, orta yaşlı, terbiyeli, kendi hâlinde bir kadın, kadınkadıncık denen yaratıklardan, yemeği de hiç fena değil, Müşfika karışmasa, burnunu sokmasa kadın daha da iyi yemek pişirecek, ama hanımı rahat bırakmıyor ki...

«Her neyse, demem bu değil, aşçı kadından sana bunun için bahsetmedim. Bu işin en önemli tarafı kadının ismi. Bil bakalım kadının adı nedir?

«Zeki insansın vesselâm, anladın bile, düşünmeden buldun. Evet, tuttuğumuz aşçı kadının adı Müşfika.

«Karım kadınla ayaküstü, ama uzun uzun pazarlık etti, ayda iki yüz elli liraya mutabık kaldılar:

«— Hele mutfağa gir de bir pilâv pişir, beğenirsem çalışmaya devam edersin, dedi.

«Kadın mutfağa girdi, pilâvı pişirdi: Nefis, nefis değil enfes bir pilâv. Ağzına lâyık Mustafacığım, geldiğin zaman bol bol yersin...

«Müşfika pilâvı beğenince:

«— Fena değil, dedi, daha da iyisini pişirmeyi öğrenirsin, ben sana öğretirim. Kal bakalım.

«Ve ancak bundan sonra, kahvelerimizi içerken sordu:

«— Senin adın nedir?

«— Müşfika.

«Karım şöyle bir doğruldu... Seni temin ederim, o hâli görülecek bir hâldi, suratını ekşitti, kaşları çatındı, homurdandı:

«— İşte bu olmadı...

«Kadıncağız şaşaladı:

«— Kahveler mi olmadı?

«— Yok canım, olmayan kahveler değil...

«Ben havayı yumuşatmaya davrandım:

«— Kahve pek güzel olmuş, eline sağlık.

«Kadın boynunu bükmüştü:

«— Ya olmayan nedir?

«Müşfika sert cevap verdi:

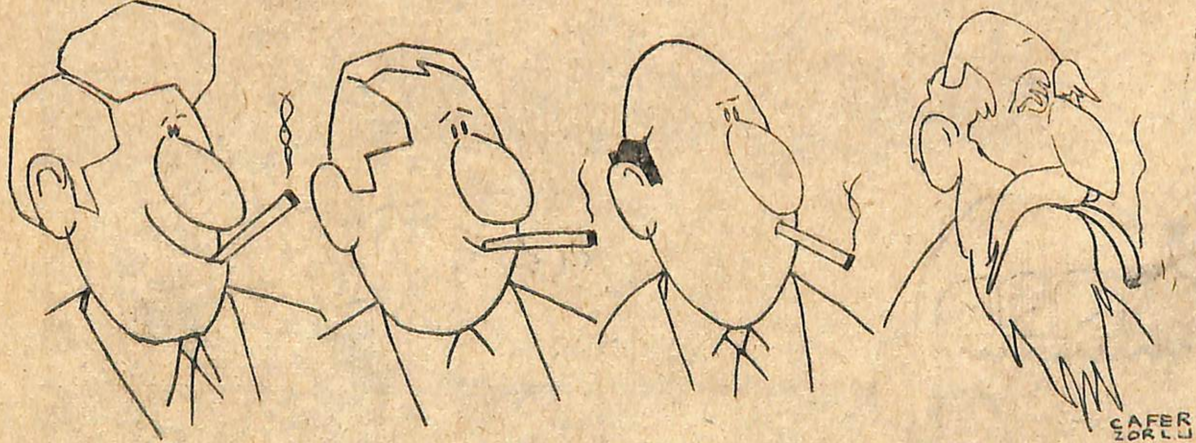
«— İsmin... İsmi nolmadı.

«— Ne yapayım hanımefendi, anam babam koymuş.

«— İsmini değiştir.

«Ne yalan söyliyeyim, hayatımda ilk defa, evlendim evleneli ilk defa karımla mutabık kaldım:

(Devamı var)

YAZISIZ

Yeni Doğan Bebeklere Mühim İlân

GİZLİDİR

Ağlamanıza, istemenize ve yalvarmanıza rağmen anneniz size PANASON çayı yapmıyorsa; babanız da PANASON'unuzu almayı ihmâl ediyorsa durumu Lokman Amca'ya ihbar ediniz.

Tel : 22 05 16 dan PANASON hizmet servisi.

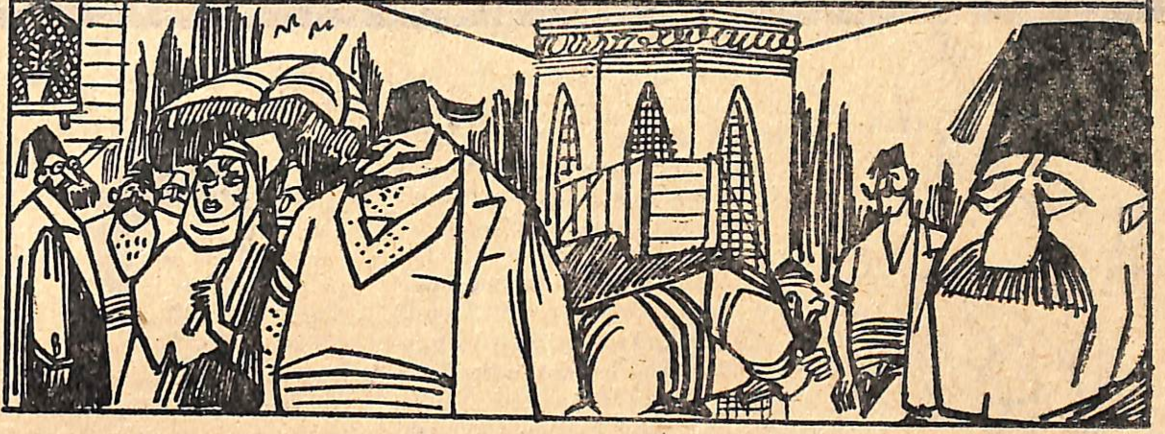
NOT : Geceleri PANASON'suz kalmamak için PANASON paketinizi Anne, Baba ve Dedelerinizin ulaşamıyacağı bir yere koyunuz.

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

KOMİSER OSMANIN BENLİ HAYGANUŞLA SIK SIK KALABALIK YERLERDE GÖRÜNMESİ DEDİKODULARIN YAYGINLAŞMASINA SEBEP OLMUŞ, YENİBAHÇELİ RAUFUN EN YAKIN İKİ ARKADAŞI GALATALI SİVRİ TAHİRLE ÜSKÜDARLI TİLKİ MUSTAFANIN KULAĞINA KADAR GİTMİŞTİ...

HABER DERHAL YENİBAHÇELİ RAUFA ULAŞTIRILIR.

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— Yassıada duruşmalarının devam ettiği günlerde, en uygun fıkra şu olsa gerektir.

Alp KURAN

Yüce Divan Başkanı, vazifesi icabı kılı kırk yarıp, ter döktüren sualler sorarken, sanık avukatlarından biri, âniden yerinden fırlayıp, zekâsiyle doğru orantılı bir müdahalede bulunmak istedi:

«Sayın Başkanım» dedi, «her hareketimizde ayrı bir suç unsuru arıyorsunuz. Neredeyse, buraya bir de mikroskop getirtip, mikrop aramağa başlıyacaksınız.»

Ve gazetecilerden biri, avukatın bu sözleri üzerine yanındaki arkadaşının kulağına eğilip:

«Anlıyamadım» dedi, «gözle görülen bir şey için mikroskoba ne lüzum var?..»

— Bilmem okuyucular hoşlanır mı? Zeki Mürenli bir şey anlatayım...

Şevkiye MAY

Televizyon!

Orta halli, bir ailenin kızı, Amerikaya bir aylığına bir münasebetle gidip gelmişti. İlk işi orda bir televizyon almak olmuş, gelince de hemen hazırlıklarını yapıp, evdekilere televizyonu göstermek istemişti. Büyük hanım bir türlü akıl erdiremeyince kız izah etti:

— Anneciğim, meselâ Zeki Müren şarkısını söylerken burda, ekranda onu seyretmek mümkün olacak...

Kadın, bunu duyunca birden heyecanlandı:

— Aman evlâdım, madem Zeki Müren buraya gelecek, çabucak ortalığı tertipliyelim, dedi, ayıp olmasın!

— Soralım çocuklara, elbet bir fıkra bilen vardır...

Münir ÖZKUL

Gösterin!

Bir Amerikalı, uzun yıllar Kanada'da kaldığından artık orda yerleşmeye ve Kanada vatandaşı olmaya karar verir. Arzusunu anlattığı birkaç Kanadalı kendisine bunun için bazı şartları yerine getirmesi gerektiğini bildirir ve derler ki:

— Önce büyük bir şişe viskiyi bir nefeste içeceksin. Sonra gidip hayvanat bahçesine, ordaki ayının elini sıkacaksın. Daha sonra da bizim göstereceğimiz kadınla yatacaksın.

Amerikalı, alınan viskiyi yuvarlar ve hızla ayrılıp hayvanat bahçesine gider. Kanadalılar bir saat, bir buçuk saat merakla beklerler. Derken bizimki üstü başı paramparça, yüzü gözü kan içinde gelir:

— Hadi bakalım, der, şimdi elini sıkacağım kadını gösterin!

Merak...

Adamın birini otobüste yankesicilik yaparken suçüstü yakalamışlar. Yargıcın önüne götürmüşler. İlk duruşmada, yankesici, savunmasını yapmak için avukatının geleceğini söylemiş, mehil istemiş.

Yargıç:

— Peki ama, demiş, senin elini bayın cebinden cüzdanını çekerken tutmuşlar. Bu durum karşısında avukat senin lehine ne söyleyebilir ki?

— Ben de onu merak ediyorum ya, sayın yargıç!

— Son günlerin bütün fıkraları Yassıada üzerine. Bu da onlardan biri. Hem uydurma da değil...

Mes'ut ÖZDEMİR

Mikroskop!

Duruşma salonu hınca hınç dolu. Meşhur 6/7 Eylûl sanıkları adalet önünde...

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Bir kaza!

Köy papazı bir oduncuya, evine odun getirmesini tembih etmişti. Adamcağız bir el arabasiyle odunu getirdi Hizmetçi kadın kapıyı açarak kendisini avluya aldı ve odunluğu göstererek oraya yerleştirmesini söyledi. Oduncu getirdiği odunları içeri atarken bir tanesi nasılsa elinden kurtuldu ve alt kat camlarından birini kırdı. Fena halde mahçup olan oduncu eve gelince küçük oğlunu çağırdı:

— Beni dinle, dedi, papaz öğleden sonra okula gelecek, şayet sana, camı nasıl kırdığımı sorarsa, «Babam mahsus yapmadım, boşaltırken bir kazadır oldu, diyor» dersin, anladın mı?

Öğleden sonra gerçekten de okula, din dersine giden papaz, oduncunun oğlunu kaldırıp sordu:

— Seni kim yarattı?

Çocuk kekeliyerek cevap verdi:

— Babam, efendim. Hem diyor ki, mahsus yapmadım. Bir kazadır oldu, diyor.

Aydın ERTÜZÜN

Karşılıklı!

İkisi de işsizdi. İş arıyorlardı. Birkaç ay birbirlerini görmediler. Bir gün yolda karşılaştılar. Biri ötekinin kolunu yokladı:

— Ey, söyle bakalım dedi. İş buldun mu?

— Buldum ya! Bir aydır çalışıyorum.

— Nerede çalışıyorsun?

— Bir sinemada... Bilet satıyorum... Bazan kapıda duruyorum...

— İyi para alıyor musun bari?

— İşte sıkıntı çekmiyecek kadar... Sen ne iş buldun?

— Ben de bir bankaya girdim.

— Öyleyse benden çok kazanırsın.

— Yok, o kadar çok değil. Ben de geçinecek kadar...

— Şimdi bir işin var mı?

— Yok... Dolaşıyorum.

— Gel öyleyse şu kahveye girelim.

— Girelim... Biraz oturur, vakit geçiririz...

Banka memuru kahveleri ısmarladı. Sonra arkadaşına döndü:

— Eh, madem ki sinemada çalışıyorsun, bana bedava tarafından birkaç bilet getirirsin değil mi?

— Tabiî canım!.. Getirmez olur muyum? Yarın akşam dokuzda beklerim... Yalnız

sen de bankada çalışıyorsun, birkaç banknot getirmeyi unutma ha!..

Yalçın ERCAN

Eski Türk Mizahı

ÇAPKIN

Güzel kız! Alay mıdır bu kesik öksürükler,
Senin her şeyin benim yüreğimi körükler!
Hele bir dakikada bin günaha sürükler,
Göğsünde, gözlerinde gördüğüm bu çürükler!

★

Yetmez mi yalvarışım, yetmez mi bırakışın:
Koynunda hissetmeyim soğuğunu bu kışın,
Naz mıdır, sitem midir süzülerek bakışın,
Güzel kız! Alay mıdır bu çapkın öksürükler?

★

Bekliyorum nazlımı, hasretim güzelime:
Ah elime bir geçsen, bir geçsen ah elime!
Bir gülüş, bir yürüyüş, bir bakış, bir kelime!
Senin her hâlin benim yüreğimi körükler!

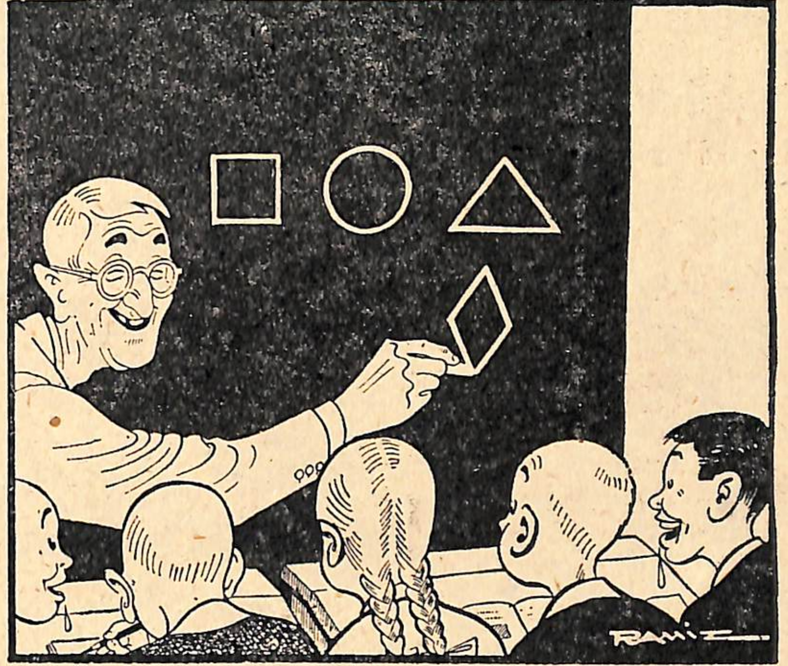
★

Bir taş olsa dinlerdi ettiğim bu niyazı:
Gel bir kere öpeyim o taze, sıcak ağzı!
Öyle çapkın duruşun, yatışın var ki bazı,
Beni bir dakikada bin günaha sürükler!

★

Yine benim gönlümü bir tatlı arzu aldı:
Bu alevden bir şerbet, bu bir ateşten baldı!
Sıkılma, söyle bana: Kimden yadigâr kaldı,
Güzel gözlerindeki, göğsündeki çürükler!

ÇİMDİK

HARP SONU GEOMETRİSİ

Öğretmen — İşte çocuklar, şu bisküvi, şu simit, şu muska böreği, şu da baklavanın şeklidir!...

Dikenler ve Çiçekler

Dul kadınla evlenmek, mobilyalı apartıman tutmak gibidir. Mutlaka kıyıda, köşede eski kiracıya aid bir hâtıra bulunur.

★

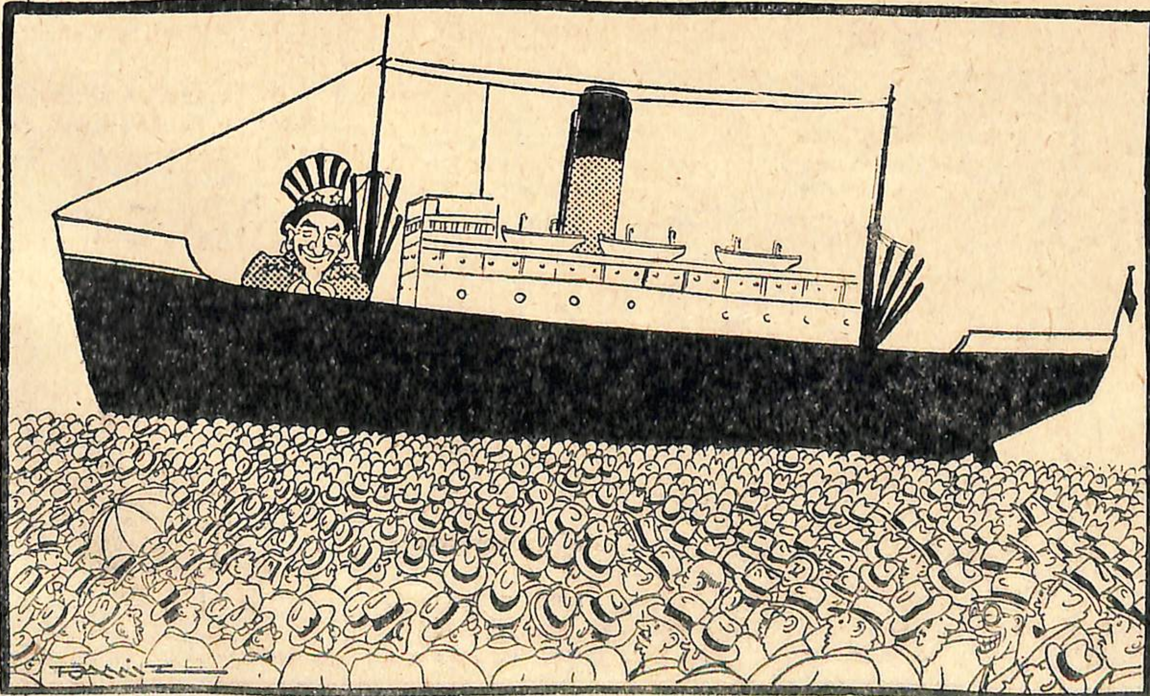
Hiç sevmedinse, hiç te sevilemezsin!

Yeni gelen bir saadetin, eski bir saadeti yıkıp ezmediği pek enderdir.

★

Kahkaha neşe verir derler. Fakat vara yoğa gülen insanlar kadar, dünyada hazin bir manzara yoktur.

Amerika'dan satın alacağımız gemiler için bir çok heyetler gitti...

Amerika — Niçin götürmüyorsunuz?...
Tetkikçiler — Bir iki heyet daha gelsin de omuzda götürelim diye bekliyoruz!...

YAZICI VE AHÇI

TANIDIĞIM bir cılız muharrir, şişman aşçının dükkânında yemek yiyordu. Onları karşı karşıya görünce düşündüm. Biri yazıcı, biri aşçı. Biri sözde dimağ, öteki de damağa hizmet eden iki işçidir. Biri pişirip kazanır, öteki şişirip kazanır veya kazanmaya özenir. Biri kalemiyle, öteki kepçesile akşam, sabah etliyi sütlüyü karıştırır, dururlar...

Şimdiye kadar hiç hatırıma gelmemişti. Meğer bu iki sanat arasında nekadar da benzeyiş varmış.

Salça ikisinin marifeti. Piyaz da öyle. Hele dolma ve kubbe yapmakta ve beyin haşlamakta yazıcı elbette aşçıdan baskın çıkar. Ceviz ikisinin de kırdığı, nane ikisinin de kıvırdığı şeylerdendir. Terbiyeyi lâzım oldukça ikisi de kullanıyor.

Bu benzeyişler üzerinde düşündükçe hatırıma bir çok muharrirler geldi ki, bunlar yazıcı olacak yerde aşçı da olabilirlerdi. Hem de daha iyi...

Meselâ zavallı Florinalı yanık ciğerli büyük şair olacağına, küçük bir ciğer kebapçısı olsaydı, müşteri bulmak için üste bir şey verecek değildi ya...

Aşçı ile yazıcı arasında birçok benzeyiş, fakat birçok da ayrılık vardır. Nasıl ki, şişman aşçıda yemek yiyen şu tanıdığım muharrir çok cılızdır. Neden aşçı şişman da muharrir cılız oluyor.

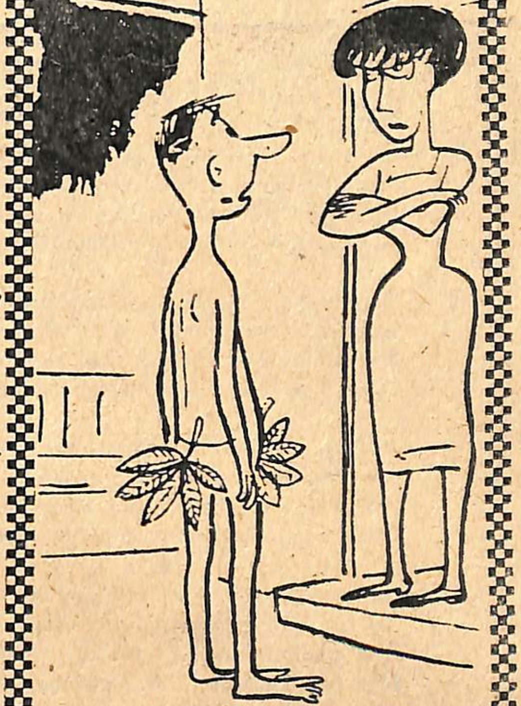
Her yazıcı aşçıya muhtaçdır. Fakat hiç bir aşçı yazıcıya muhtaç olmaz. Hem aşçı sıkıya gelince sermayeden yiyebilir. Yazıcılar bunu yapamadıkları içindir ki, daima kendi kendilerini veya birbirlerini yerler.

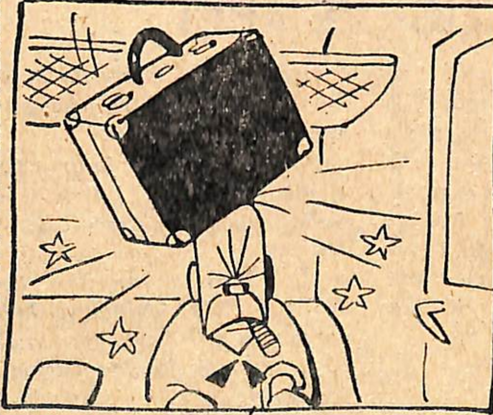
KIVILCIM

Dünya Karikatürleri

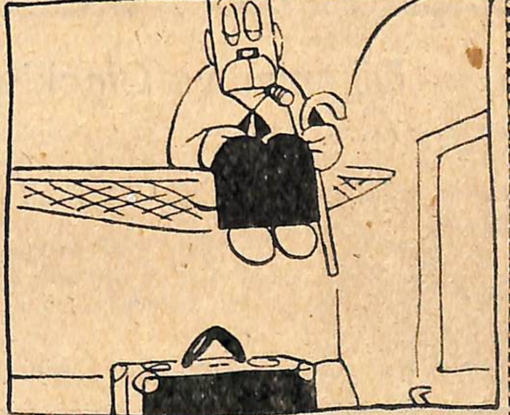

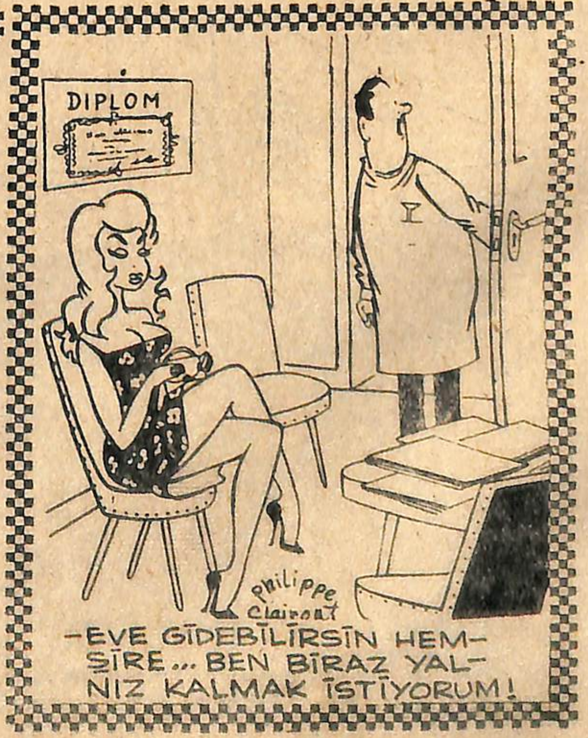

YAZISIZ

GÜN DOĞMADAN

Yusuf Ziya Ortaç

En iyi kâğıt, en temiz baskı, karton kapak ve kuşe kâğıt üstüne 5 renkli gömlek... Fiatı 5 liradır.

Umum Anadolu ve İstanbul bayii: Ferhan Bozkurt ve ortağı, Kebeci han, No. 4 Ankara cad. İstanbul

Bütün kitapçılarda bulunur.

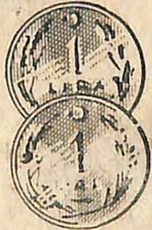
MEMLEKETİMİZİN EN BÜYÜK SANAYİ TEŞEKKÜLÜ

SÜMERBANK

BANKACILIK HİZMETLERİLE DE EMRİNİZDEDİR

Sahibi: YUSUF ZIYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Akbaba

— Bir kadehte sarhoş mu oldun ?..
— Yalnız bir kadeh değil, iki de striptiz seyrettim !..